

הפנטומימה

ס: הופעות סולו בשביל בית-הספר הופעה בסלבייה העירונית. הלימודים בגימנסיה העמית את ה- לאוניברסיטה או הביתה. זיוה הח- לחזור, נאלצה להתאים את מושגיה קאיים לנתונים המקומיים, חזרה חיש להיות צברית. הודתה היא או לכתב הזה שכתב עליה כתבת-שער ראשונה הזה (723): "אני מרגישה מורר. קצת אין לי בית, כאילו אין אני שייכת לא

לכאן ולא לשם. לא הייתי שותפת לכל מה שעבר עליכם, למלחמה, להקמת המדינה...". היא ידעה כיצד לעבור על התקלה: גיוס לצה"ל. זיוה לבשה את מדי חאקי, עברה קשה נוסף על שרותה, השתתפה בלהקת טאלי ביאטי הכושי ובלהקת גרטרוד קראוס, הופיעה בציפור הכחולה ובפר גינט של הבימה. המפנה הגדול הראשון בא בשעת ארוחת-ערב. החבר שהזמין אותה הביא עמו ידיה

היה זה ידיד מרגיז מאד: הוא התעלם כי אופן הפגנתי מקיומה. זיוה אינה רגילה ל- דבר כזה. משחר נעוריה התרגלה שהכל שמים אליה לב. היא ניסתה לשבור את הת- נהגותיו הגסה של הצעיר, לשוא.

לתדהמתה הגמורה הופיע הבחור האדיש כעבור כמה ימים בחדרה, ביקש פגישה. זיוה המבולבלת קבעה לו מועד אחרי הצגת ה- ערב, השתוממה על הבחור הלא-אדיב ששינה את עורו. היה זה יעקוב שפירא, בן מש- פחת בעלי קרקעות שכונת שפירא, עובד במשרד הבטחון.

היא הלכה עם "שאמיק" שלושה חדשים. בתום מועד זה נישאה לו לאשה, נסעה עמו לירד-הרובש לקפריסין. זה היה לפני שנה.

משבר של בת 20

בירת-הרובש בא המפנה השני. זיוה היתה מאושרת, אולם לעיניה הצטיירה תמונה מבי- חילה: שתהיה עקרת-בית רגילה, עוד אמנית אחת שירדה מן המסלול.

הנערה בת ה-20 עשתה את חשבון הנפש. היא לא יכלה להשלות את עצמה. היא ידעה שהיא רקדנית טובה, אך לא למעלה מן ה- בינוני. והיא לא רצתה להיות בינונית בשום דבר. היה עליה לקבוע את דרך חייה. היא חיפשה משהו בו תוכל לעלות לרמה מעל לבינוניות.

פתאום שמעה על שיקה. הוא עמד לחזור מפאריס, כשבגוסו אמנות חדשה: הפנטו- מימה. זיוה בלעה כמה מאמרים על אמנות זו, החליטה לנסות. בבוא שיקה צילצלה לו, קבעה פגישה. הוא בחן אותה, בדק אם ה- החלטה רצינית, קיבלה לקבוצה גדולה. אפי- אט נשרו כל אותם שלא היו מוכנים להקריב את נוחיותם לאמנות זו. זיוה לבדה נשארה — יחד עם עמוס אריבא ושיקה עצמו.

פרח ביער שאינו

מאז יש בחייה הכל — מלבד נוחיות. בשמונה בבוקר, אחרי שהכינה ארוחת ל- שאפיק המרצין, היא נמצאת באולם המכבי- התלאציבי, שם מתקיימות חזרות הלהקה. השעה הראשונה מוקדשת לטכניקה: הליכה במקום, קפיצות, דחיסות, הדיפות — הכל בתנועות נקיות, סמליות, הרומזות על הת- נועה מבלי לבצע ממש.

אחרי הטכניקה בא תור המשחק. זיוה נכ- נסת ליער שאינו. היא שומעת ציפור, מק- שיבה, מריחה פרה, מתכופפת לקטפון, מת- לעלה מן העצים. זה נמשך שתיים וחצי. וזה היא כבר עייפה ומלוכלכת.

כשכירת התיאטרון הקאמרי, שהחתימה על חוזה והרשאי להפעל גם בחפיקים אח- רים, עליה ללמוד דיקציה ופיתוח קול (אצל מרים סגל). תוך כדי כך מגיעה שעת הצה- רים: שאפיק מופיע לרוב במכונית, לוקח אותה הביתה.

היופי הוא מכשיר

זוהי רק מחצית העבודה. זיוה מלמדת ריקוד בבתי-ספר, רובם מסוג המצריך מידה רבה של חלוציות. היא גם נותנת שיעורי- ריקוד בביתה. לרוב אין לה זמן לישון ב- צהרים — בקושי נשארת לה השעה הדרר- שה כדי לרכל עם חברות, לשוחח על שמלות. שלוש פעמים בשבוע היא מופיעה בפנטו- מימה, ופעמים נוספות בנושפים פרטיים.

"יש לי סיפוק שאני מרחיחה כסף", מודה היא. אך אין היא נוגעת בו: כל הוצאות ית. כולל שמלות (אך מלבד ספרים) היא קונה בכספי בעלה. מטרת החסכון: היא רוצה בבוא המועד לנסוע לצרפת, להשתלם בפנטומימה. שלב ראשון: היא לומדת צר- שתית.

בילויים? לא נשאר לה הרבה זמן. לפעמים היא נוסעת בשבתות עם בעלה (אדם רציני ונבון, עם כל מיני שגעונות ו-) לסידנא-עלי, לרוב דגים מתחת לפני המים. כי זיוה היא, מלבד הכל, שחינית מושבעת.

אלפי נשים מקנאות ביונה כמו שהיא. אך בעיני זיוה זו רק התחלה. מגוי וגמור עמה להגיע למשהו. היופי הוא רק מכשיר. אם כי זיוה אהבת מאד מכשיר זה.

"כמה זה?" הפנטומימה עוזרת לזיוה לעמוד על המקום בשוק. אף שאינה מקדישה את מרבית זמנה להנהלת משק הבית, היא ממלאת את כל תפקידיה, כולל הכנת אוכל טעים.

מחיר היופי. על אף יופיה הטבעי המסחרר, אין זיוה מוותרת על עזרתן של מומחות. שעה שאחת מהן מורחת קרם על פניה מטפלת אחרת ברגלים, תולשת שורה מיותרת.

בכריכה: ראשה עלה מן המים, ראה בצלם, העלה מיד חיוך טבעי. את העיניים היא מחזיקה, ליתר בטחון, בידה הימנית. זיוה גאה על גופה, אינה מתביישת להציגו לעין.